USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený Mgr. Evou Holou, Ph.D., advokátkou se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2018, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA16-R2-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2019, č. j. 4 Az 46/2018 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Evě Holé, Ph.D., advokátce se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2018, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA16-R2-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že nechce bojovat ve válce probíhající na Ukrajině, neboť je buddhista a pacifista; obával se přitom trestního stíhání v případě nenastoupení vojenské služby.

Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když upřednostnil podklady vyznívající v žalobcův neprospěch; navíc v napadeném rozhodnutí chybí u jednotlivých tvrzení konkrétní odkazy na zdroje. Doplňující pohovor pak byl veden nekorektně a účelově; po žalobci byly totiž vyžadovány odpovědi, jež nemohl znát a některé otázky se opakovaly.

Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2019, č. j. 4 Az 46/2018 – 26 (dále jen „napadený rozsudek"), žalobu zamítl. Nejprve připomenul, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 8. 2016, žalovaný mu rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA16-2016, mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil; proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 8. 2017, č. j. 46 Az 16/2016 – 36, rozhodnutí žalovaného zrušil v rozsahu posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, ve zbytku žalobu zamítl; vytkl přitom žalovanému nedostatečné posouzení nebezpečí vážné újmy ve vztahu k odmítání vojenské služby. Proti uvedenému rozsudku podali žalobce i žalovaný kasační stížnosti, které Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Azs 347/2017 – 41, odmítl pro nepřijatelnost. Městský soud proto zdůraznil, že důvody pro neudělení azylu již byly řádně vypořádány v předcházejícím řízení; napadeným rozhodnutím tedy byly posuzovány pouze podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[4] Povolání žalobce do armády považoval městský soud za takřka vyloučené. Nikdy totiž nepřevzal povolávací rozkaz a v době vydání napadeného rozhodnutí mu bylo téměř X let (odvodní věk je stanoven mezi 18 a 27 lety); poslední vlny mobilizace byly vyhlášeny v roce 2015, v následujících letech 2016 a 2017 žádná mobilizace neproběhla. Na Ukrajině je sice základní vojenská služba povinná, avšak vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není klasifikováno jako trestný čin. Žalovaný neignoroval ani žalobcovo náboženské přesvědčení, naopak uvedl, že ukrajinští občané mohou vojenskou službu odepřít a místo ní konat službu náhradní. Na celém území Ukrajiny přitom neprobíhá tzv. totální konflikt, neboť válečné operace jsou omezeny toliko na Luhanskou a Doněckou oblast. Sumská oblast, kde žalobce bydlel a má tam zázemí, leží mimo válečné oblasti, je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a od roku 2014 zde nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům. K žalobcově ruskojazyčnosti městský soud konstatoval, že je schopen se dorozumět i v ukrajinštině; navíc ruština je zvláště na východě země zcela obvyklým jazykem, a není proto zřejmé, proč by žalobci jen z tohoto důvodu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Neshledal ani žádnou konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany porušovalo jeho právo na rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva"); žalobcovi příbuzní s ním totiž mohou žít na Ukrajině nebo jej do vlasti jezdit alespoň navštěvovat, navíc je svobodný a bezdětný, tudíž nemá rodinné vazby nejintenzivnějšího typu. Městský soud pak neshledal ani vady doplňujícího pohovoru; ten byl veden řádně, žalobce v průběhu úkonu nevznášel žádné zásadní námitky, proti jeho průběhu nebrojil ani po seznámení se s podklady. Žalovaný se sice ptal na některé otázky opakovaně, avšak taková potřeba byla vyvolána nekonzistencí žalobcových odpovědí. Nepřisvědčil ani námitkám stran tvrzených nedostatků napadeného rozhodnutí; to obsahuje jak výčet všech použitých podkladů, tak i odkazy na konkrétních místech; zprávy o zemi původu

obsažené ve správním spisu jsou dostatečně komplexní. Napadené rozhodnutí považoval za logické a nerozporné; žalovaný přitom dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. K její přijatelnosti uvedl, že je nezbytné posoudit některé obecné otázky, které se netýkají toliko jeho případu. V první řadě zda se má správní soud v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zabývat změnami, ke kterým došlo v zemi původu až po vydání napadeného rozhodnutí (přičemž v tomto případě se jedná o vyhlášení válečného stavu na Ukrajině v listopadu 2018). Dále pak dle stěžovatele vyvstala otázka, zda při soudním přezkumu správního rozhodnutí poté, co došlo ke zrušení předcházejícího rozhodnutí v téže věci, má soud přihlížet k závěrům vysloveným v předchozím soudním přezkumu.

[6] Poukazuje přitom na to, že Krajský soud v Praze v předcházejícím řízení žalovanému vytkl, že jím zjištěné informace o zemi původu jsou nedostatečné, a to ve vztahu k možnostem alternativy vůči vojenské službě a přístupu vojenských úřadů k těm, kteří odpírají nástup do armády z důvodu svědomí. Žalovaný však tyto pokyny v napadeném rozhodnutí nesplnil; městský soud ovšem k těmto požadavkům zjevně nepřihlédl a aproboval zásadní vady v dokazování žalovaného. Ten totiž vyšel z nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť vůbec nereflektoval zprávy nevládních neziskových organizací, které podporují obavy stěžovatele. Poukázal na své tvrzení z pohovoru, že mu do místa bydliště chodily povolávací rozkazy; městský soud však přesto dospěl k závěru o nepravděpodobnosti jeho povolání do armády. Taktéž zcela pominul přímý účinek čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), podle kterého musí soud vycházet z informačních zdrojů, jež jsou co nejvíce aktuální; v listopadu 2018 přitom byl na Ukrajině (včetně Sumské oblasti) vyhlášen válečný stav, přičemž tato nová skutečnost měla městský soud vést minimálně k obezřetnosti při posuzování důvodnosti stěžovatelových obav. Ten je též přesvědčen, že nebyla dostatečně zhodnocena možnost udělení mu doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (a možné porušení čl. 8 Úmluvy), neboť je mu odpíráno právo na rodinný a soukromý život na území České republiky; jeho nuceným vycestováním do země původu by totiž došlo k zásahu do jeho práv, který ovšem není v demokratické společnosti nevyhnutelný; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vojáci základní vojenské služby nejsou na Ukrajině povoláváni do zóny bojových operací, tam mohou sloužit pouze dobrovolně. Připomenul, že vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin; nadto k výkonu základní vojenské služby jsou povoláváni muži ve věku 20 – 27 let (stěžovateli je již X let), navíc občané dlouhodobě žijící v zahraničí nejsou povoláváni vůbec. Od roku 2015 na Ukrajině nebyla vyhlášena žádná další mobilizace, naopak probíhala demobilizace; v roce 2014 pak byl na Ukrajině opět zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích. Stěžovatel žil před odchodem ze země v

Sumské oblasti, která je pod kontrolou ukrajinské centrální vlády a v níž aktuálně (k září 2019) žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, neboť ten je lokalizován pouze v Luhanské a Doněcké oblasti. Namítaný válečný stav byl ukončen již 26. 12. 2018, proto nebyl důvod, aby se městský soud k této skutečnosti podrobněji vyjadřoval. K rodinnému životu stěžovatele žalovaný konstatuje, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[9] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[12] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „*O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v*

judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke stěžovatelem předestřené otázce, zdali se má správní soud v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zabývat skutkovými změnami, ke kterým došlo v zemi původu až po vydání napadeného rozhodnutí, existuje velmi bohatá judikatura. K této právní otázce odkazuje na svůj rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, v němž se zabýval výkladem § 75 odst. 1 s. ř. s. ve světle přímého účinku čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice; aproboval přitom názor Krajského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014 – 57, podle kterého „*soud po 20. 7. 2015 neaplikuje v řízeních ve věcech mezinárodní ochrany ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., ale vychází přímo z čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, který splňuje podmínky pro to, aby měl ve prospěch jednotlivce přímý účinek.*" Ústavní stížnost směřující proti zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla následně zamítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16. Nejvyšší správní soud toliko podotýká, že přímým účinkem čl. 46 odst. 3 směrnice není bez dalšího eliminována prvořadě přezkumná povaha soudního řízení správního, neboť i nadále platí, že krajský soud přihlédne v řízení o žalobě pouze k takové žalobní námitce, která nemohla být objektivně žalobcem uplatněna již v řízení před správním orgánem. Tato právní otázka je tedy již judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 – 35, ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 Azs 127/2016 – 31, ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Azs 293/2016 – 19, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 156/2018 – 22, či usnesení ze dne 23. 2. 2016, č. j. 2 Azs 273/2015 – 44).

[14] Jestliže stěžovatel namítá, že městský soud v rozporu s výše uvedenými závěry ohledně přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice v napadeném rozsudku výslovně nezohlednil skutečnost, že dne 26. 11. 2018 byl na Ukrajině vyhlášen válečný stav (v čemž lze spatřovat možný důvod přijatelnosti kasační stížnosti tkvící v hrubém pochybení městského soudu z důvodu nerespektování ustálení judikatury), Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tento stav existoval pouze do 26. 12. 2018, přičemž napadený rozsudek byl vydán až dne 31. 5. 2019. K okamžiku rozhodování městského soudu tedy již válečný stav na Ukrajině netrval, pročež nebylo důvodu se zohledněním konkrétní, toho

času již historické události, explicitně zabývat; komplexní posouzení situace v zemi původu stěžovatele totiž obsahoval správní spis. V usnesení ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Azs 437/2018 – 29, přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(stěžovatel) *poukazuje na vyhlášení válečného stavu ukrajinským parlamentem dne 26. 11. 2018.* (...) *Nejvyšší správní soud nijak nesnižuje závažnost situace na Ukrajině, z výše uvedeného nicméně vyplývá, že pro posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany je rozhodující faktický stav v jednotlivých částech země (zda v nich probíhají či dostatečně pravděpodobně hrozí boje dosahující určité intenzity) a na tom formální prohlášení ukrajinských orgánů nic nemění. Jinými slovy, jakkoli vyhlášení válečného stavu obecně je závažnou událostí, nemá přímý vztah k důvodné obavě, že žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu na Ukrajinu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.*“ V usnesení ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 325/2018 – 46, pak uvedl, že „*stěžovatel také namítal, že situace na Ukrajině se vyvíjí a v prosinci roku 2018 byl v 10 oblastech země vyhlášen válečný stav, což měl žalovaný i krajský soud zohlednit* (...) *nejedná se o takovou změnu poměrů v zemi původu, která by mohla mít za následek porušení zásady „non refoulement“ v případě navrácení stěžovatele.*“ Taktéž v unesení ze dne 3. 7. 2019, č. j. 6 Azs 369/2018 - 42, naznal, že „*konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany.* (...) *výjimečný stav v zemi původu již pominul, neboť byl vyhlášen v souvislosti s incidenty v Azovském moři na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018). S ohledem na výše uvedené nelze považovat vyhlášení výjimečného stavu v případě stěžovatelky za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.*“ Lze tedy jednoznačně uzavřít, že aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice jakožto výjimka z § 75 odst. 1 s. ř. s. je právní otázkou již v judikatuře dávno vyřešenou. Městský soud v projednávané věci přitom nerozhodl v rozporu s tímto ustanovením, neboť k okamžiku vydání napadeného rozsudku nebyl stav v zemi původu stěžovatele nikterak zásadně odlišný od situace posuzované žalovaným (válečný stav již netrval); předmětná argumentace stěžovatele proto není důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] Co se týče tvrzeného rozporu mezi požadavky Krajského soudu v Praze (přezkoumávajícího původní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany) na žalovaného a jejich údajným nerespektováním městským soudem, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že soud v předcházejícím řízení v rámci závazného právního názoru adresovaného žalovanému toliko uvedl, že v dalším řízení „*obstará dostatek informací týkajících se možnosti využít alternativní služby místo nástupu do armády v praxi a o udělení doplňkové ochrany žalobci znovu rozhodne.*“ Splnění tohoto požadavku (neomezen bližšími dříve učiněnými závěry) řádně posoudil městský soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu pouze v rozsahu, v jakém bylo první rozhodnutí ve věci zrušeno. Hodnocení konkrétní situace stěžovatele (a s tím související přezkoumání řádně zjištěného skutkového stavu) městským soudem za účelem udělení mu doplňkové ochrany však není otázkou, která by přesahovala jeho vlastní zájmy, a mohla tak být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[16] K existenci rodinného života na území České republiky Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, ve kterém uvedl, že „*[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a*

soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu." Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou velmi přísné (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 – 67).

[17] Nejvyšší správní soud neshledal žádné zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „*rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem*" (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti; městský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, u nichž by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí. Pouhá polemika stěžovatele s právním názorem zaujatým městským soudem k věcnému projednání jeho kasační stížnosti nepostačuje.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelem tvrzený důvod přijatelnosti kasační stížnosti nebyl naplněn, přičemž ani Nejvyšší správní soud *ex offo* nenalezl žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl vyslovit za účelem sjednocování judikatury, nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[20] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019 - 23, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní Mgr. Eva Holá, Ph.D., advokátka se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za dva úkony právní služby; přípravu a převzetí [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky], a to ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená zástupkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu